

LA COLUMNA

Calaveres

Anna
Ballbona

Periodista

Hi ha una frase que m'ha marcat, que m'ha perseguit, que em va impactar com un calbot que et deixa grogui quan la vaig descobrir. Un bon amic em va insistir que llegís *Calaveres atònites*, una lectura deliciosa que em va vendre a través de la frase en qüestió. Vaig llegir l'obra, em va saludar una primera cita que t'ensenya quin pa s'hi dona –“aquí, senyor secretari, l'única eternitat creïble i a l'abast és la vida quotidiana”–, vaig trobar la frase al final del primer capítol i, tot seguit, encara no refeta de l'impacte d'aquest Boeing 346 literari, em vaig parapeitar sobre la resta de relats de Jesús Moncada en una cavalcada al·lucina. “En un tres i no res, passem d'embrions incerts a calaveres atònites.” La frase! La frase la diu el jutge Crònides com un Déu vos guard a la llinda del portal d'una tirallonga d'històries ultralocals, universalistes que et regalen una sacsejada incessant, escrites per Jesús Moncada al voltant de Mequinensa. Ara un govern regional que sembla més aviat un secretari polsegós, pentinador de gats, les aixelles suades i el caliqueño mig caigut, li diria a Montcada que escriu en “Lapao”. Un manifest “dels lectors de Moncada” que circula per internet ja ha recollit més de 8.000 adhesions contra aquesta aberració del Lapao, una denominació per al català de la Franja que sols és capaç de transmetre “garruleria” i “curtdegambalisme”.

De vegades l'“ultralocalisme” d'autors com Moncada és mirat des d'un centralisme-que-es-deleix-amb-el-propri-melic amb condescendència, un gust per allò exòtic que no passa d'aquí. No cal anar fins a Mequinensa perquè això passi. No s'adonen que aquestes històries no és que parlin de Mequinensa sinó que parlen de tu, de tants paroxismes ranquejants, de tants beneïts amb infules de lloca estarrufada. El jutge Crònides els en diria quatre de fresques i clares a aquesta colla de calaveres. No els agradaria, però l'entendrien.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Moncada:
Mequinensa
a Gràcia

■ Dissabte passat sociòlegs, traductors, editors, entitats i una trentena d'alcaldes de la Franja de Ponent van subscriure la segona Declaració de Mequinensa en defensa de la seva llengua i la continuïtat del català a les escoles.

D'allà mateix i bufant fort, aquest diumenge 9 de juny al Teatre del Cercle de Gràcia, arriba La Garbinada, amb la representació *D'un temps d'un poble* del mequinensà Jesús Moncada.

Una bona oportunitat de conèixer les vivències d'un temps que van desaparèixer sota les aigües d'un pantà, en uns temps en què alguns malden ara, en va, per fer desaparèixer els intangibles, valors i cultura que el poble nou es va poder emportar en el seu imaginari col·lectiu.

Com diuen al Cercle: No t'ho perdís!

JOSEP ALEMANY I RIGOL
Vallirana (Baix Llobregat)

Gràcies, alcalde
Puigdemont

■ Al Congrés de Jurisprudència i Jurisprudents Llatinoamericans l'alcalde de Girona, democràticament electe, va recordar clarament que els pobles tenim el dret a decidir sobre el nostre futur, davant dels representants dels països que foren borbònics en temps passats. I li ho va dir a un príncep que és designat, amb títol nobiliari heretat, i com a successor del seu pare l'actual rei, també designat. És molt d'agrair que els representants dels demòcrates es facin sentir per sobre dels designats quan de democràcia es parla i més amb jurisprudència. Cap llei ha d'estar per sobre de la voluntat expressable i expressada lliurement en un sistema de llibertats, que és la base de

Escolta Sefarad

■ Els homes no poden ser si no són lliures. Al llarg del temps, els que han ostentat el poder s'han confabulat per tenir si no l'home, la seva ment presonera. Un ésser humà no es pot desenvolupar, no pot créixer com a tal, sense llibertat per decidir i pensar per si mateix. Hem d'aprendre a assumir riscos, a perdre la por del que comporta la llibertat. Des del principi, sempre hi ha hagut algú que li ha interessat dominar el proïsme, per evitar ser desposseït dels seus béns, siguin aquests una peça de caça o un compte corrent. La por de no tenir-ne prou, el desig insà de tenir-ne sempre més, formen un parany, en el qual l'home cau massa sovint. Vivim en un somni irreal creat per la matèria. No ens en sortirem a menys que fem caure els pilars que l'aguanten: la por i la ignorància. La política i el poder malentesos i una religió manipuladora són les principals eines que deixen l'ésser humà sense la seva innata capacitat de pensar per si mateix. El que escapa a les seves influències i segueix el seu camí troba la incomprensió, la indiferència, l'odi, el menyspreu i la violència dels seus contemporanis.

ANNA LLENSA SÁNCHEZ. Corçà (Baix Empordà)

convivència a l'Europa actual. Ja hem conegut al palau de Fontajau com exposa les coses, clarament, l'alcalde dels gironins en algunes locucions a les quals he assistit. Ens honora, alcalde, i el tenim com a exemple d'una dignitat democràtica recuperada a la capital més estimada per bastants que, sense residir-hi, ens hi sentim com si hi fóssim. Gràcies, Carles.

JOSEP JALLÉ I ALARI
Cardedeu (Vallès Oriental)

Cobertura de
mòbil i ADSL

■ Les paraules més escoltades últimament als informatius són: retallades, impostos, atur, crisi, corrupció, etc... i la veritat és que un acaba pensant que s'ha de fer quelcom i fer fora tots aquests galifardeus. Una altra cosa és veure com encara, tot i la crisi, hi ha companyies que guanyen molts diners. Si les analitzem, la majoria són de serveis, i els consells directius són dirigits per expolítics que anteriorment les havien privatit-

zat. Així que demano que les fem útils per a qui les necessitem, no per a qui se'n beneficia. Doneu-nos cobertura d'una vegada a Olerdola. Sense ADSL, ni telefonia, es fa difícil ser de primera. Ara, confiïm en els nostres polítics del poble, que segur que miren pels interessos dels pobres que paguem i callem.

ENRIC GARCIA SARRION
Olerdola (Alt Penedès)

Teatre de carrer

■ Vull explicar una experiència màgica. Un grup de nois i noies entusiastes: la Rosa Font, en Jordi, en Guillermo i en Joan; una actriu de teatre de carrer: la Rosa Llompart; un escenari: la sala d'actes del Centre Cívic Drassanes; una hora: les cinc de la tarda del dilluns 3 de juny de 2013; una obra: *El vestit nou de l'emperador*; un públic: els companys i els familiars dels actors, socis de l'associació Ressorgir de persones amb trastorn mental; uns aplaudiments com a reconeixement per a la Rosa Llompart, que porta el taller

de teatre a Ressorgir des del mes d'octubre de 2012, i per als actors, que han demostrat que, per mitjà de la paròdia, encara es pot mantenir una actitud crítica i alhora irònica vers aquest món cada cop més inhumà, ni que sigui des d'un anonimats segurament no volgut.

XAVIER MARTÍ
Barcelona

El tractat d'Utrecht

■ Voldria exposar un fet molt important. Es tracta de la recent intervenció del rei Joan Carles que féu davant l'Assemblea General de l'ONU en què es lamentava de la situació colonial de Gibraltar i que té el seu origen en el tractat d'Utrecht (1713), amb motiu de la guerra de Successió (1700-1714).

Ara jo faig la reflexió i exposo que si el govern espanyol considera anacrònic aquest tractat i aspira a la seva derogació, cal també recordar que en el seu article número 10, es determina el lliurament a perpetuïtat de Gibraltar als anglesos i això, a canvi que retirin l'ajut militar i econòmic als catalans. Per l'article XIII del mateix tractat, s'autoritza Felip V, el primer Borbó, a desposseir els habitants de Catalunya de les seves constitucions, lleis i privilegis, assimilant-los als castellans, i per tant, a promoure l'any 1716, el Decret de Nova Planta de “trista memòria”.

Ara bé, si l'Estat espanyol recupera Gibraltar, per derogació del tractat d'Utrecht, per pura lògica i norma jurídica internacional, caldrà també restituir les llibertats nacionals dels catalans derogades per Felip V arran d'aquell tractat.

Volia que quedés constància d'aquest fet i que tots els catalans i castellans que viuen a Catalunya ho llegissin.

ROSER MALLOL FRANCOLÍ
Barcelona

EN
SÍSIFJordi
Soler